

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

ESTACIONAR EN BLAU I PAGAR EL BEURE

No deixa de ser sorprenent veure com de tant en tant en aquestes comarques liderem aquella mena de rànquings que en podríem denominar de prestigi invers. Manresa disposa d'una de les zones blaves de pagament més cares del món. De fet, només ens superen Barcelona, El Escorial, Sant Sebastià i València. I la periodista que ha fet l'estudi informa de forma molt gràfica que al Bages tenim preus que superen la coqueta, clàssica i europeïtzada ciutat de Boston, a Massachusetts. És una proposta urbana d'aquelles que un prevere parent llunyà que va anar a fer de missioner en deia «invents de blancs». Ho patim o bé ho fruïm segons la visió de cadascú des de fa molts anys. Són opcions aparentment innovadores que ofereixen una indiscutible millora en el flux de vehicles i en la rotació de l'estacionament en zones d'alta densitat de vehicles, normalment en cèntriques zones comercials. Invent americà, per cert. El pagament d'unes monedes garanteix una certa facilitat per deixar el cotxe a prop del destí per fer una gestió o unes compres. Fins aquí tot ple-

gat molt civilitzat. Però el fet que els preus que cal pagar siguin alts, per sobre fins i tot de les tarifes dels pàrquings privats a cobert, posa inevitablement aquest servei en el centre de l'atenció i de l'anàlisi. Aquestes àrees, les gestionen normalment empreses privades, les quals s'ocupen de la recaptació amb personal propi, del manteniment de la pintura al terra que els dóna el nom i de la instal·lació de les màquines recaptadores. Aquelles que costa de trobar, sobretot el dies de pluja. Aquelles que estan espatllades quan més pressa tens i has de buscar-ne en indrets més allunyats. Aquelles en les quals una cua de tres o quatre persones et genera el gran dubte: pagar o no pagar. Comprovant que, el dia que no es fa, la multa de dues velocitats apareix inevitablement al parabrisa del cotxe. Les concessionàries acostumen a tenir un contracte de prestació de serveis amb l'ajuntament corresponent i, com a bones fi-

«Segons l'estudi, al Bages tenim preus que superen la coqueta, clàssica i europeïtzada Boston, a Massachusetts»

lles aplicades de les de les autopistes, negocien (i se'n surten sempre) d'una forma molt favorable per als seus interessos, amb unes durades que van molt més enllà d'una legislatura, la qual cosa obliga els següents equips de govern a assumir penyores econòmiques que els vénen imposades. En el cas manresà, és un caramel de sabor amargant similar al que Autema (concessionària de l'autopista de Terrassa-Manresa) va fer menjar a la Generalitat en el seu dia. Rescindir l'acord implicaria una indemnització milionària (una més) que s'hauria de pagar per alliberar-se'n. I tots els anys excepte el 2007 va correspondre pagar-los una indemnització per tenir garantits uns ingressos mínims per contracte. El darrer, quasi tres-cents mil euros. Calcat a la «nostra» autopista. El fonament i la utilitat de les zones blaves podria i hauria de ser objecte de debat entre partidaris i detractors sempre que generés ingressos a les arques municipals. Però amb aquests impactes negatius i les servituds, els dubtes em vénen per totes bandes. Si és costós per al pressupost i per als conductors respecte d'altres llocs més gla-

ARXIU/JOSEP SALLENT

Places de zona blava a la plaça de l'Onze de Setembre de Manresa

murosos o amb rendes molt més altes que les d'aquí, es presenta com una absurditat. No s'entén que en lloc de generar recursos generi despeses. Qui ho va decidir no en tenia ni idea o potser en tenia massa, d'idees. Sóc partidari que les responsabilitats dels alcaldes i regidors en exercici del poder que els hem atorgat els votants siguin similars a les d'un administrador i els consellers d'una companyia mercantil. Veuríem menys contractes d'aquests. I es

farien els números molt millor. I a Berga, l'equip de govern s'ha especialitzat a presentar propostes agosarades de tota mena que retira de circulació tan bon punt apareix una mínima contestació ciutadana, fa dies que hi donen voltes i es demanen firmes respecte de si cal mantenir l'extensió de la zona blava a l'aparcament de l'Hospital Comarcal. En aquest cas, jo firmo per deixar-ho tal com està, però m'he quedat sense espai per explicar-ne les raons.

NOLENS ALICUI
MOLESTIAM AFFERRE

Joan Soler i Golobart

AIRES D'AMOR CARNAL AL VATICÀ

Sembla mentida, però al «Sancta Sanctorum» de l'amor més pur i dolç s'està viciant amb l'entrada d'una sensació tan natural com la vida mateixa, però allunyada, des de fa molt de temps, de la realitat habitual del centre mundial de l'amor. Allò que, per a molts, és tan nadiu en l'ésser humà com pot ser l'estimació natural i animal d'una altra persona, no entrem en el relliscós terreny del sexe, sotragueja els ciments d'un Vaticà que, fins fa poc, només interpretava aquesta sensació humana com a pecaminosa i, com a màxim, castigava els que, traumatitzats per un vot de castedat eterna, sobrepassaven els límits del moralment acceptable. El cap visible d'aquesta tendència religiosa, el Sant Pare, crec que des del concili de Trento, s'ha oposat frontalment que

els capellans i religiosos en general puguin accedir al sagrament del matrimoni, propiciant en la feblesa humana, l'amor d'amagat, l'error en la tria de la persona estimada i la fatal conseqüència del fer les coses en veu baixa i sense saber-ho, oficialment, ningú. El curiós és que ara s'ha descobert la possible relació, evidentment pecaminosa si seguim en la mateixa escala de valors, d'un Sant Pare destacat en les seves idees retrògrades i preconciars. Li van fer una canonització a mida, no fos cas que passant el temps la gent descobrís que la santedat no era qüestionada de rapidesa sinó de fets consumats i demostrats. Sant

«No em crec la idea que diu que estant solter et pots dedicar molt millor a la vida espiritual i al servei de Déu, en absolut»

Joan Pau II, per a mi, l'única veritat que va dir amb cap i peus va ser proclamar l'absència de l'infern. La mancança de Déu és el problema per als no creients. Havent-li de donar tota la raó, ja em disculparan els teòlegs, tampoc es necessita ser cap cervell gloriós per arribar a aquesta conclusió. Però al final hi va arribar. Val més tard que mai. Doncs aquest sant, a qui també hem d'agrair que per canonitzar-lo hi van haver d'afegir la torna de Joan XXIII, mereixedor amb més mèrits de tal honor, resulta que s'ha descobert que mantenia una relació secreta amb una senyora. No se sap, o no s'ha dit, fins a quin punt aquesta relació ha fracturat el seu vot de castedat, però tampoc cal ser un gran detectiu per saber que si les coses s'amaguen, potser no són tan normals com es vol aparentar quan es

descobreixen. El martell d'heretges, la mà de ferro contra tota mena de pecat, el cabdill de la raó espiritual i moral resulta que era tan feble com qualsevol humà, i la seva santedat, tan fictícia com els que la varen promoure des de les poltrones d'un Opus aleshores encara fort dins la Cúria. Potser sabien que s'acabava el bròquil i van fer la feina a mida i a corre-cuita. Quedi clar que no critico el sentimentalisme del Papa originari de Polònia, que no estic en contra que els clergues puguin accedir al matrimoni, que segurament aquesta premissa sigui el principal obstacle a l'hora d'afrontar les vocacions tan malmeses últi-

«Sant Joan Pau II, per a mi, l'única veritat que va dir amb cap i peus va ser proclamar l'absència de l'infern»

mament. No em crec la idea que diu que estant solter et pots dedicar molt millor a la vida espiritual i al servei de Déu, en absolut. Hi ha moltes religions que es viuen amb la mateixa o amb més intensitat i el matrimoni no és objecte de prohibició. Si aquesta punta d'iceberg que s'està veient al Vaticà no l'acaba fent enfonsar, pot ser que, de mica en mica, l'obertura, tan proclamada per l'actual Papa, pugui algun dia arribar a la normalitat sacramental i les vocacions es despertaran com cal i es necessita, però per a això s'ha de fer un exercici d'humilitat i reconèixer que, fins ara, estaven equivocats. L'època de Trento era una història i en ple segle XXI n'és una altra. És com aquell que vol reformar la Constitució. Somniadors? Potser sí, però la vida sense somnis ni esperances, no té cap raó de ser.